

NEREDE BULUNUYORUZ,

AK PARTİNİN KAPATILMASI DAVASI VE TOPLUMSAL UZLAŞMA...

27 Nisan 2008

Münir Aktolga

Bu yazı aslında bu sitede yer alan “22 Temmuz Dersleri ve Toplumsal Uzlaşma” başlıklı yazının bir devamı¹. Şöyle demişiz orada:

“1- 22 Temmuz 2007 14 Mayıs 1950’nin devamıdır. 1920 lerde kurulan Cumhuriyetin Demokratik Cumhuriyet haline gelme mücadelesinde önemli bir dönüm noktasıdır. Bunu, Osmanlıdan bu yana zamana yayılarak gelişen burjuva devrimi sürecinin günümüzdeki çok önemli bir aşaması olarak da ifade edebiliriz.

22 Temmuz’a damgasını vuran ve onun “çok önemli” olmasına neden olan etken, herkesin bildiği gibi, tarihimizde ilk kez Devlet Sınıfı ve onun “sağ”lı “sol”lu yandaşlarının bütün güçlerini ortaya koymalarına rağmen sivil toplumun-gelişen Anadolu kapitalizminin güçleri karşısında yenilgiye uğramalarıdır.

2-Ancak bu süreç henüz daha sona ermemiştir. Bu nedenle, hiç kimsenin “zafer sarhoşluğuna” kapılmaması gerekiyor!”

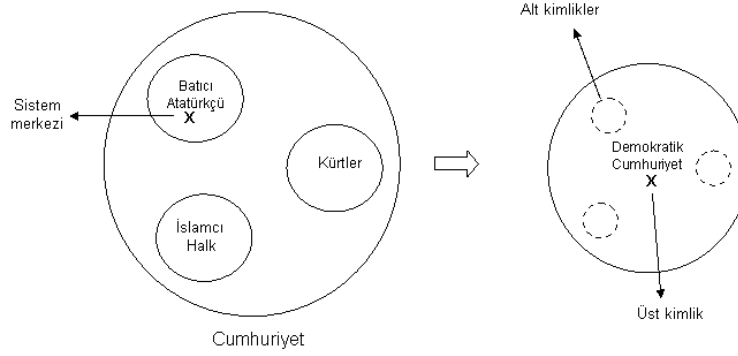
Aşağıdaki satırlar da, gene bu sitede yer alan, “Türkiye Toplumunun Tarihsel Evrimi ve Sınıf Mücadeleleri”² adlı Makaleden alınmıştır:

“Devrim, eski sistemin içinde doğan-gelişen yeni sisteme ait güçlerin, eskinin kabuğunu kırıp gün ışığına çıkmalarıdır. Fakat bu da, her ülkede, oradaki tarihsel gelişmeye göre, farklı biçimlerde gerçekleşiyor. Örneğin İngiltere’de burjuvalar feodalleri satın almışlar, feodaller de başka alternatifleri olmadığı için burjuvaların egemenliğini kabul etmek zorunda kalmışlar. Eski feodal kabuk şekil olarak korunduğu halde, burjuva devrimi bunun içini doldurarak gerçekleşmiş. Avrupa ülkelerinde daha başka örnekler de var. Türkiye’de ise, tarihe yukardan aşağıya doğru girildiği için, burjuva devrimi süreci de böyle gelişiyor. Yani, sadece aşağıdan yukarıya doğru 1950 modeli bir merkezi “çevre”den kuşatma ve teslim alma hareketiyle bu işi sonuna kadar götürmek mümkün değildir! Anadolu burjuvazisinin temsilcilerinin bu gerçeği çok iyi kavramaları gerekiyor! Özellikle, tarihsel olarak farklı kanallardan gelişmiş olan burjuvazinin iki kanadı arasındaki birliği sağlamadan, yani, Anadolu burjuvazisiyle büyük burjuvazi arasındaki birlik sağlanmadan, bu işi sonuna kadar Demokratik Cumhuriyete kadar götürmek mümkün değildir. Anadolu burjuvazisinin, büyük burjuvaziyi yanına almadan sadece “Çevre” desteğiyle merkezi ele geçirme çabaları, büyük burjuvaziyle devlet sınıfını bütünleştirmekten başka sonuç vermez!”

Daha sonra şöyle devam etmişiz:

¹ „22 Temmuz Dersleri ve Toplumsal Uzlaşma“ www.aktolga.de Makaleler:2

² „Türkiye Toplumunun Tarihsel Evrimi ve Sınıf Mücadeleleri“, www.aktolga.de Makale:1

“Demokratik Cumhuriyet, Türkiye Toplumunun üç temel kültürel bileşeninin (diğerlerinin yanı sıra) karşılıklı etkileşmelerinin ürünü olacaktır. Atatürkçü-laik asker-sivil Cumhuriyet kuşağı, “İslamcı-geleneksel Anadolu halkı” ve Kürtler. Bunlardan hiç birinin diğerini yok etmesi mümkün değildir! Birinin diğerleri üzerinde egemenlik kurarak hüküm sürmesi de artık imkansız hale gelmiştir! Geriye bir tek yol kalıyor: Yeni bir toplumsal sözleşmeyle yeni bir sentezin içinde birarada-birlikte yaşamak. İşte, kapitalist üretim ilişkileri zemininde oluşan demokratik cumhuriyet olayı da budur zaten. Seksen yıldır Cumhuriyet zemininde gerçekleşen etkileşmelerin ürünü olacaktır o. Yani öyle bir anda bulunmuş bir formül değildir, bir çözümdür.”

“Yukardaki şekil aslında herşeyi anlatıyor: 1920 lerde kurulan Cumhuriyet, toplumun üç temel bileşeninden biri olan asker-sivil Batıcı-Atatürkçü-laikçi kesimin önderliğinde, Osmanlı artığı bir Devlet Sınıfının hegemonyası altında oluşan kültürel bir mozaiktir. Bunu, çeşitli kültürlerin bir “Devlet” altında birarada tutulduğu bir bileşik olarak da tanımlayabiliriz. Kendi yarattığı sistem merkezini sahip olduğu tarihsel yaşam bilgisiyle-kültürle-, bu bilgiden güç alan devlet otoritesiyle elinde tutan Devlet Sınıfı antika tarihimizin günümüzdeki modern uzantısıdır. Bütün bir Cumhuriyet Tarihi, sistemin içindeki alt kimliklerden birini temsil eden bu sınıfın yeni bir toplum ve ulus yaratmak için insanları egemen kültüre göre yeni bir kimliğe sahip olmaya zorladığı bir süreçten ibarettir³. Bu dönemde üretim ilişkileri içinde henüz daha bir üst kimlik oluşmadığı için, özgür vatandaşların gönüllü birliğine dayanan demokratik bir sistem yoktur ortada. Devlet Sınıfı bu boşluğu kendi kültürüne dayanan ideolojik zorlamalarla doldurmaya çalışır. Her sabah okunan “Türküm doğruyum çalışkanım”lar bunun ürünüdür.

Demokratik Cumhuriyet ise, kapitalist üretim ilişkilerinin birleştirdiği vatandaşlardan oluşur. Tıpkı ana karnında gelişerek doğan bir çocuğun annesinin diyalektik inkârı olması gibi, Demokratik Cumhuriyet de Cumhuriyetin diyalektik inkârı-yani devamı olacaktır. İnsanların gönüllü birliğine dayanan bu yeni toplumda artık onların üst kimliğini belirleyen zorlayıcı bir güce ihtiyaç yoktur. Çünkü bu işi kapitalist kültür-yaşam bilgisi (kendiliğinden) yapar. Bu yüzden, Demokratik Cumhuriyet artık insanların sadece kültürel alt kimlikleriyle birarada yaşadıkları bir bileşik değildir, bir sentezdir. Eski kültürler ve bunlara dayanarak oluşan kimlikler sistemin içinde alt kimlikler olarak varlıklarını sürdürürlerken, burada artık insanları birarada tutan esas faktör yeni üretim ilişkilerinin oluşturduğu bağlardır. Bu açıdan bakınca Türk olmuş, Kürt olmuş, Ermeni olmuş bir işverenle bir işçi arasında üretim süreci içinde hiçbir fark yoktur. Bunların hepsi de Demokratik Cumhuriyetin özgür vatandaşlarıdır.”

Devam ediyoruz:

³ Bu iyi mi olmuştur kötü mü tartışmasına girmiyoruz. Benim görüşüm, varolan (yani Cumhuriyet), başka türlü olamadığı için olandır. Ve iyiki de olmuştur! Eğer o da olmasaydı neyi tartışıyor olacaktık şu anda! Bu nedenle, Demokratik Cumhuriyet taraftarı olmakla Cumhuriyet düşmanı olmayı birbirinden ayırmak gerekir.

“22 Temmuz sonrasında bu sürecin neresindeyiz? Bugün, 22 Temmuz seçimlerinde yenilgiye uğrayan Devlet Sınıfının ve devletçi cephenin “uzlaşma” çağrılarında ne anlamak gerekiyor?”

1-22 Temmuz AK Parti seçim zaferi, hiçbir şekilde, Cumhuriyet platformu içindeki bir alt kimlik grubunun (İslamcı kesimin) zaferi olarak anlaşılmalıdır. “Merkezi” oluşturan Devlet Sınıfı egemenliğine karşı sadece “Toplumsal Çevreden” kaynaklanan bir reaksiyon değildir 22 Temmuz. Evet, çocuk ana rahminden yeni çıktığı için bugün ortada hem anne hem de çocuk birlikte görünmektedir. Yani, yeni “Merkezin” yanında anne olarak onu doğuran “Çevre” de bulunmaktadır! Ama burada annenin rolü sadece çocuğun taşıyıcısı olmasında, onu doğurmasındadır. Bu nedenle, 22 Temmuz sonrasında, eskiye-eski denge durumuna-dönüş anlamına gelen “toplumsal uzlaşma” çağrılarının artık hiçbir şekilde maddi temeli kalmamıştır. Yeni doğan bir çocuğu tekrar ana karnına sokmaya çalışmak olurdu böyle birşey! 22 Temmuz, bir anlamda, Demokratik Cumhuriyetin doğum günü olmuştur.

2- İçinde bulunduğumuz yeni dönemde toplumsal uzlaşmadan anlaşılması gereken, Demokratik Cumhuriyet adını verdiğimiz yeni bir sentezin içinde bir üst kimlikle birlikte yeniden doğmak olmalıdır. Alt kimlik gruplarının gene varlıklarını sürdürecekleri (hem de daha özgür bir şekilde), ama artık insanların, bunların yanı sıra bir de modern üretim ilişkilerince birbirlerine bağlı olmaktan kaynaklanan bir üst kimliğe sahip oldukları yeni bir toplumsal sözleşmedir-bir sentezdir- Demokratik Cumhuriyet.

3-Bu nedenle, alt kimlik gruplarına, onların hassasiyetlerine karşı saygıda kusur işlenmeden derhal yeni bir anayasa hazırlanmalı, hiçbir kültürel baskıya-hegemonya hesabına yer vermeden, tamamen demokratik bir bilinçle, herkese eşit mesafede bulunan yeni bir devlet yapısının örgütlenmesi için harekete geçilmelidir. Bu anayasayla, kültürel alt kimliklerle Demokratik Cumhuriyet vatandaşı olmaktan kaynaklanan üst kimlik arasındaki ilişki bütün açıklığıyla ortaya konmalı, insanların gönüllü birliği sağlanarak yeni bir toplumsal kontrat imzalanmalıdır.

4-Bu sürecin karşısına çıkanlara, onu engellemek isteyenlere karşı Demokratik Cumhuriyet bilinci öne çıkarılarak mücadele edilmeli, mücadelenin hiçbir şekilde kültürel çatışma düzeyine indirilmesine izin verilmemelidir. Dinsel, ya da “ulusal” biçim altında öne çıkma, diğerlerinin üzerinde hegemonya tesis etme, “öteki” alt kimlikleri yok ederek topluma egemen olma çabalarına izin verilmemelidir.

5-Özellikle 22 Temmuz galibi AK Partililerin hiç unutmamaları gereken bir nokta var. Geride bırakılan döneme damgasını vuran çatışmaların ana kaynağı egemen Devlet Sınıfının kendi kültürel varlığını-kimliğini topluma dayatması olmuştu. “Kürt sorununun” da “başörtüsü sorununun” da altında yatan gerçek budur. Şimdi, özellikle “laikçi kesim”de aynı baskıya kendilerinin maruz kalması korkusu var! Bu korku süratle ortadan kaldırılmalıdır. Bunun da yolu, hiç vakit kaybetmeden, Demokratik Cumhuriyet hedeflerini ortaya koyan yeni bir anayasanın hazırlanmasıdır. Toplumun bütün kesimlerinin katılacakları bir platform oluşturulmalı, herkesin, hatta bireylerin bile görüşlerini ortaya koyabilecekleri bir ortam yaratılmalıdır. Yeni anayasa herkesin gönüllü birliğini sağlayan bir ürün olarak ortaya çıkmalıdır.”

22 TEMMUZ’DAN AK PARTİNİN KAPATILMASI DAVASINA

Bütün bunlar 25 Temmuz 2007 de yazılmış satırlar..Peki geride kalan bu bir yıl içinde ne oldu da bugün AK Parti’nin kapatılıp kapatılmayacağını tartışır hale geldik? Bazılarının dediği gibi “türban meselesinin öne alınması” mı neden olmuştur bütün bu tartışmalara? Ya da, bu bir yıl içinde “AK Parti’nin AB reformları konusunda istekli davranmaması, elini çabuk tutmaması” mıdır neden?

Bence bunların hepsi hikâye, bugün gelinen noktanın nedeni bunların hiçbiri değildir; ne “türban meselesinin öne alınmasıdır”, ne de “AB reformlarının savsaklanmasıdır”!

Bir tek neden vardır ortada, o da, AK Parti'nin 22 Temmuz'u henüz daha yeterince kavrayamamış olmasıdır; 22 Temmuz'un sadece bir reaksiyon olmadığı, Devlet Sınıfına ve onun temsil ettiği düzene karşı basit bir tepki olmadığı AK Parti tarafından yeterince anlaşılammış olmasıdır. Onun (yani 22 Temmuz'un) bir durumdan bir başka duruma geçiş olduğunun, 22 Temmuzla birlikte eski toplumdan niteliksel olarak farklı olan yeni bir toplumsal denge durumuna-demokratik cumhuriyete-geçildiğinin tam olarak anlaşılammamasıdır.

“Erdoğan türban meselesinde acele etmiş, bu konuyu Devlet Sınıfıyla uzlaşma içinde ele alması gerekmiş!” Böyle deniyor! Ne demektir bu! Gerici bir yaklaşım değil midir bunun altında yatan! İnsanların bireysel özgürlüğüyle ilgili bir sorunu neden Devlet Sınıfına danışacakmış ki Erdoğan! “Özgürlükler hep birlikte bir paket olarak ele alınmalıymış”? Niye? Gene aynı anlayış hakim burada da, “aman Devlet Sınıfını ürkütmeyelim!” Yani Devlet Sınıfı olmadan olmuyor, ondan vazgeçilemiyor hiçbir şekilde!...

Ben olaya böyle bakmıyorum! Bu yüzden de bence Erdoğan, Devlet Sınıfıyla uzlaşmama politikasıyla son derece doğru hareket etmektedir. Yoksa ikinci bir Demirel olur çıkardı o da! Evet, bu durumda artık ortalık da sût liman olurdu, ne gerilim kalırdı ortada ne birşey; ama Türkiye'nin buna tahammülü yoktur artık. 21 yy da süreç çok hızlı işliyor. Yeni bir Demireli kaldıramaz artık dünyalı Türkiye..

Hata, AK Parti'nin hatası, Türkiye toplumunun kültürel mozaiğini oluşturan üç temel kesimden biri olan “Atatürkçü-çağdaş-laik” kesimde yer alan “hepimize türban mı taktıracaklar” korkusunu ciddiye alarak bunu giderme konusunda adım atmamasındadır. Evet AK Parti diyor ki, biz hiçbir zaman böyle birşey söylemedik, böyle bir niyetimiz de yok, bu onların kuruntusu. Doğru, ama korku rasyonel bir şey değildirki, bilinç dışı bir duygudur. Yeni-yazılı- bir toplumsal mutabakat zemininin henüz ortada olmadığı bir geçiş döneminde de ciddiye alınmalıdır, önemlidir. Ne olacaktı yani, türban için anayasa değişikliği yapılırken aynı metne bu türden korkulara yer olmadığını ifade eden birkaç cümle de girseydi. Bu, Devlet Sınıfıyla bir uzlaşma anlamına da gelmezdi, tam tersine, ancak Devlet Sınıfının koruyucu kanatları altında varolabileceğini sanan iyi niyetli geniş bir kitlenin ondan koparılması, Demokratik Cumhuriyet platformuna çekilmesi anlamına gelirdi. Ama AK Parti bunu göremedi ve o kitlenin “Cumhuriyet Mitingleri” aracılığıyla adeta Devlet Sınıfının yanına itilmesine yardımcı oldu. Evet “Cumhuriyet Mitinglerinin” arkasında cunta tahrikçileri vs. vardı, ama AK Parti de bu konuda adeta onlara yardımcı olmuş oldu.

AK Partinin “AB reformları konusunda yeterince hızlı davranmadığı” iddiasına gelince, olabilir, belki daha hızlı adımlar da atılabilirdi. Ama bazı şeyleri de görmek gerekiyor bu arada. Nedir bu “AB reformları” denilen şey, “Vakıflar Yasası” AB reformlarına dahil değil midir? AK Partinin çıkardığı yasanın Sezer tarafından veto edildiğini unutmayalım. Ya parlamentoda ikinci kez görüşülürken çıkan olaylar? AB düşmanı, “milliyetçi”-“ulusal solcu”, kendisini hala 1920'lerde sanan çağ dışı bir muhalefete karşı nasıl savaş verildiğini görmezlikten gelmeyelim. Bu mücadele verilirken ne yaptınız o “solcularınız”? Yabancı düşmanı bir ulusalcılığın arkasına gizlenerek AK Parti düşmanlığı yapmadılar mı?

Yabancıların mülk sahibi olmalarına ilişkin yasanın CHP' nin müracaati üzerine Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi olayını ele alalım. AB reformlarına dahil değil midir bu yasa da? Ben Almanya'da ev arsa vs. alabileceğim, ama bir Alman Türkiye'de birşey alınca bu “vatan topraklarının satılması” anlamına gelecek! Ne yaptı o “sol” muhalefet bu konuda? “AB reformları savsaklanıyormuş!” Böyle diyor TUSİAD cı solcular; bütün bu süreç boyunca kendileri ne yaptılar tekere taş koymaktan başka!..Hem yolu tıkıyorlar, hem de sonra niye ilerlemiyorsunuz diyorlar!.Bir aralar AB ci kesilen Medya Grubuna, bu medyadaki TUSİAD kuyrukçularına bakınız bu ara, ne yapacaklarını şaşırıyorlar! Hem, “hükümet AB reformlarını

yavaşlattı” diyorlar, hem de kapatılma davası konusunda AB nin tavrını örtbas etmeye çalışıyorlar! Yani, hem halâ AB diyorlar, hem de AB yi aldatarak ulusalcılarla işbirliği yaptıklarını örtbas etmeye çalışıyorlar! Sonra da diyorlar ki hükümet AB reformlarını yavaşlattı da o yüzden oldu bütün bu olanlar!!

“Sosyal Güvenlik Yasasını” ele alalım, AB reformlarının bir parçası değil midir bu yasa da? Her yıl bütçeden 25 milyar YTL yi yutan bir kara deliği kapatmaya çalışıyor hükümet. Peki, ulusalcı muhalefet ve o “solcu”-“sivil toplumcu” kitle örgütleri ne yapıyor? “Hükümet kazanılmış haklarımızı elimizden alıyor” diye bas bas bağırmaktan başka ne yapıyorlar? Kimse çıkipta, siz hangi “kazanılmış haklardan” bahsediyorsunuz, sizin o “kazanılmış haklar” dediğiniz şeyler popülist devletçi politikalarla size verilen rüşvetlerdi, mücadele ederek mi kazanmıştınız bunları demeye cesaret edemiyor? Niye? Çünkü o zaman derler ki, “sen kimden yanasın”, “AKP yi mi savunuyorsun”, alimallah “solculuk”-“demokratlık” elden gidiverir de ortada kalırsın! 20-25 yıl çalış, 40-45 yaşında emekli ol, peki kim ödeyecek bu tür bir emekliliğin faturasını, gene çalışanlar değil mi? Eski-devletçi düzenin yarattığı ataletle-tembellikle yürümüyor artık işler! Bunu görmüyor mu o “solcu” sendikacılar! Ya TUSİAD? Büyük patronların üst örgütü olan TUSİAD görmüyor mu bunu! Bal gibi görüyorlar, ama gene de, düşmanımın düşmanı dostumdur mantığıyla oportünist-solcu sendikacılarla kolkola giriyorlar. Önemli olan hükümetin köşeye sıkıştırılması değil mi! Bir de bakıyorsunuz ki, DİSK ve KESK’in başı çektiği “Emek Platformuyla” TUSİAD kolkola girmiş!

Bir yandan da utanmadan diyorlar ki, “AK Parti AB reformlarını yavaşlattığı için hakkında kapatılma davası açıldı”!. Daha geçen hafta gördük 301 den dolayı parlamentoda olanları! Yani AK Parti, eğer sağıni solunu-dengeleri gözetmeden gözükapalı yürüseydi, AB de-AB deseydi kapatılma davası açılmayacak mıydı hakkında! Bunlar hep hikayedir, Türkiye’yi Türkiye toplumunun iç dinamiklerini tanımamanın sonuçlarıdır. Sıkıştın mıydı olayı dış dinamiğe atma mantığıdır bu! Halbuki Türkiye de artık gelişmiş bir kapitalizm ve daha çok hesaba katılması gereken bir iç dinamik var bu unutuluyor.

AK Parti’nin hatası buralarda değil! Evet ortada bir hata var ve AK Parti de giderekten insiyatifi elden geçiriyor, ama bunun kaynağı türban, ya da AB reformları konusunda yavaş hareket etmek falan değil! AK Parti, günlük politikanın akışı içinde-reaksiyon sürecinde- işin özünü gözden geçiriyor; 22 Temmuz’un bir yeniden doğuş olduğunu, Türkiye toplumunun bir üst düzeyde, yeni bir toplumsal mutabakat zemininde yeniden örgütlenmesi gerektiğini gözden geçiriyor. Aslında 22 Temmuzda ne olup bittiğini çok iyi biliyor AK Partililer, ama oyuna geliyorlar, reaksiyon mantığı içinde insiyatifi ele alamıyorlar, eski platformun dışına çıkamıyorlar. Bir örnek mi istiyorsunuz:

Son günlerde yer alan tartışmaları ele alalım, tam DİSK ve KESK’in başı çektiği “sol” muhalefet Sosyal Güvenlik Yasası’nı bahane ederek AK Partiye karşı savaş ilan etmişken şimdi buna bir de 1 Mayıs gerilimi eklendi! Niye? Sendikalar 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak istiyorlarmışta hükümet de buna karşı çıkıyormuş..Bu yetmezmiş gibi bir de başbakan çıkıp “ayakların başı yönetmeye kalktığı yerde kıyamet kopar” diyor! Nedir bu şimdi! Bu tür bir yaklaşımla provokasyona hizmet ettiğini göremiyor mu Erdoğan? Tezgah kurulmuş, işçi sınıfı da ulusalcı-devletçi-kuyrukçu bir “solun” etkisi altında hükümete karşı cepheye sürülmeye çalışılıyor. Kısacası, Türkiye tam bir yol ayırımında. Sorun demokrasi ya da diktatörlük sorunu. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün demokrasi güçlerinin faşizme-darbeciliğe karşı biraraya gelmeleri gerekiyor bu noktada. İşte tam bu kritik noktada, işçi sınıfının burjuva demokratik güçlerin üzerine saldırtılmaya çalışıldığı bu anda sen de çıkıp anlamsız bir reaksiyonla bu oyuna güç katıyorsun, pes! Ne olurdu yani 1 Mayıs’ı tatil ilan etseydiniz, ya da Taksim’de kutlanılmasına karşı çıkmasaydınız. Devletçi-ulusalcı cephe için tam bir yıkım olurdu böyle bir şey. İnsanların demokratik cumhuriyet platformuna kazanılması için ne kadar büyük bir fırsat olurdu bu. Ama yok, neymiş “ayakların başı yönetmesi olurmuş” bu! Efendiler aklınızı başınıza toplayın, elalem sizin başınızı kesmeye çalışıyor, siz ise hala kör kör gidiyorsunuz onların üstüne ve resmen oyuna geliyorsunuz!!.

NE YAPILMALIDIR

1-AK Parti derhal harekete geçmeli, işçi sınıfını ulusalcı solun etkisinden kurtaracak politikalar oluşturup bunları açıklayarak demokratik cumhuriyet platformunda yeni bir toplumsal mutabakatın esaslarını ortaya koymalıdır.

2-Derhal harekete geçilerek hazırlanacak bir anayasa değişikliği paketiyle kendisine "Atatürkçü-laik" diyen kesimin içindeki samimi korkular ortadan kaldırılmalı, tarihsel olarak Devlet Sınıfının temsil ettiği bu kesimin içinde yer alan geniş kitleler demokratik cumhuriyet zeminine kazanılmalıdır.

3- Derhal harekete geçilerek, teröre ve şiddete başvurmamak kaydıyla, bütün düşüncelerin serbestçe ifade edilebilmesinin yolu açılmalı, hertürlü görüşün siyasi olarak da temsil edilebileceği bir toplumsal uzlaşma için düğmeye basılmalıdır. Bir yandan teröre karşı çıkarken, diğer yandan da süratle Kürtlerin kültürel kimliklerinin anayasal garanti altına alınacağı ifade edilmeli, bütün sorunların çözümünün demokratik cumhuriyet zemininde olduğunun altı çizilmelidir.

4-Anadolu burjuvazisi temsilcilerinin-AK Partinin- ne yapıp yapıp, TÜSİAD tarafından temsil edilen büyük burjuvaziyle didişmeyi bir yana bırakarak, onlarla demokratik cumhuriyet zemininde yeni bir toplumsal mutabakatın yollarını aramaları, onları Devlet Sınıfına sığınmaktan kurtarmaları gerekiyor. Bakın, TÜSİAD'ın dediği gibi eski zemin üzerinde bir "uzlaşmadan" bahsetmiyorum, bir üst düzeyde, demokratik cumhuriyet zemininde yeni bir toplumsal mutabakattan bahsediyorum. Dünya artık globalleşti. Ulusal sınırlar içinde oluşan pastanın paylaşılmasıyla uğraşmayın, pasta bütün dünyada. Aklınızı başınıza toplayarak burjuvazinin birliğini sağlamaya çalışıp dünyalılışma yoluna giriniz.

Bu bir çağrıdır:

Sayın Erdoğan, siz Türkiye toplumu için çok önemli bir lidersiniz. Menderes, Demirel, Özal çizgisinin günümüzdeki temsilcisisiniz. Önünüzde iki değil üç yol var! Birincisi, Devlet Sınıfıyla, onlarla aynı platformda kalarak didişmek-reaksiyon- yoludur. Bu yoldan zamanında Menderes de yürümüştü. Sonuç ortada. Evet şerefli bir yürüyüş bu, ama sonuç halâ kanayan bir yara..İkinci yol Demirel'in yoludur! Yokuş yukarı gidersen gidersen, sonra bir de bakarsın ki olmuyor, "uzlaşırsın"-devletleştirilirsin (ne demek istediğimi anlıyorsunuz sanırım)! Üçüncü yol ise, "uzlaşmadan"-ve de onlarla aynı kanalın içinde kalarak inatlaşmadan- 22 Temmuz'un-demokratik cumhuriyetin- yolunda yürümektir..

Sayın Erdoğan, korkunun ecele faydasının olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Asker şunu dermiş, rektörler ayağa kalkıyormuşta, Devlet Sınıfı Ergenekonuyla, derin güçleriyle kompo peşindeymiş.. bunları bir yana bırakınız. Siz ne yaparsanız yapın onlar sizin altınızı oymak için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardır. Bunlarla "uzlaşarak", ya da bunları görmezlikten gelerek tehlikeyi önleyemezsiniz. Sizin yapacağınız bir tek şey vardır: Türkiye toplumunun yapısında bulunan üç temel kültürel kimliğin içinde hapsolmuş halde bulunan insanları özgürleştirmek. İnsanları, içinde buldukları kültürel hapisanelerden çıkararak, onları demokratik cumhuriyet zemininde bir üst kimlikle birleştirecek adımları atmak. Bunları yaptığınız oranda göreceksiniz ki, kapatılması bir yana, partinizi de yeni merkezin partisi haline getirecek Türkiye'nin yolunu açacaksınız, saygılarımla..